

ИЗЪ ЖИВОТА НА ДЕЦАТА ОТЪ ДРУГИТЕ СТРАНИ

АНПО И ГАТИ

АНПО е момченце на осемъ години. Той е голъ-голеничъкъ. Освенъ черни тѣ коси на главата си и едни скжсанни гащички, нищо друго нѣма. Съ нищо друго не е облѣченъ. Пъкъ и защо му е. Нали е топло тамъ дето живѣе. А

той живѣе далече, далече отъ настъ — въ чудната страна Индия. У настъ сега е студено, виятъ стїдени вѣтрове и вихушки трупатъ прѣспи снѣгъ, камъкъ и дѣрво се пука отъ мразъ, а тамъ е горещо, жарко слѣнце пече и пали.

Анпо си има единъ голѣмъ другарь. Това е слонътъ Гати.

Гати е опитоменъ и работенъ слонъ. Той мъкне всѣкидневно дънери и изважда отъ рѣката голѣми греди. Работи въ гората и въ полето. Бигаръ е него-виятъ стопанинъ. Той го управлява. Анпо пъкъ е най-голѣмиятъ му синъ.

Анпо отъ сърдце обича тѣхния слонъ, а слонътъ Гати тѣй бѣше привикналъ съ малкия Анпо, че тѣ бѣха почти нераздѣлни другари.

— Гати, Гати! — викаше често Анпо, каки ме върху себе си.

Дѣлгиятъ хоботъ на слона хващаще внимателно момчето. Анпо пъкъ здраво се хващаше за хобота му. Едно, две и Анпо е на гърба на слона.

— Гати, Гати, хайде тръгвай напредъ!

Пораздвижи се Гати и тръгва бавно напредъ. Анпо сияе отъ радостъ и весело запѣва.

— Анпо, ще паднешъ, внимавай, момчето ми, — викаше майка му.

Анпо не искаше и да знае.

— Не ще падна, мамо! Азъ зная какъ да стоя и да се държа. Това не е за първи пътъ — гордо отговаряше Анпо.

— Хайде, Гати, тръгвай! По-бѣрзо, по-бѣрзо вѣрви! — подканяше го Анпо. И слонътъ веднага тръгваше по-бѣрзо.

Нѣмаше нищо по-хубаво отъ това за Анпо. Той се чувстваше щастливъ на гърба на своя другарь Гати.

Топло е. Мухи, безбройни мухи се въртѣха около Гати. Щомъ стигна до едно дѣрво Гати отчуши съ хобота си едно клонче и почна силно да го размахва, за да се брани отъ мухите.

— Гати, моля ти се, бѫди по-внимателенъ, ти ме удришъ съ клончето, се провикваше Анпо, и се смѣе гласно.

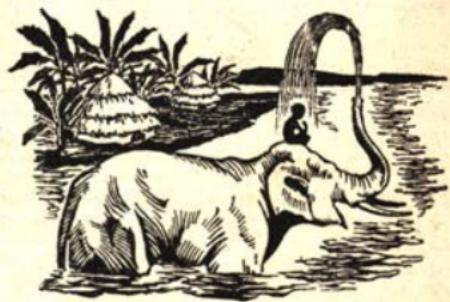
А Гати се преструва, че не чува и продължава да размахва клончето.

— Гати, подай ми клончето!

Слонътъ подава клончето на Анпо. Анпо го взема отъ хобота му.

— Чакай, мой мили Гати, сега азъ ще те пазя отъ тия досадни мухи, — казва Анпо.

Гати е доволенъ. Бавно запристжва. Анпо се дѣржи съ едната рѣка, а съ другата маха ли, маха клончето и пропъжда мухите.

II

— ГАТИ, хайде сега да се окжпемъ! — весело му казва Анпо. — Да се окжпемъ, чу ли? — Хайде по-скоро!

Гати разбира думитѣ на Анпо. Анпо се намѣстя по-близо до главата му.